

Ο θάνατος ενός γκουρού

/ [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Image not found or type unknown

Ο Ράμπι ήταν ένα συνηθισμένο παιδί, για την ηλικία του, στην κοινωνία του Τρινιδάδ. Η αγαπημένη απασχόληση του ήταν το ξύσιμο της αγελάδας, την οποία λάτρευε σαν θεά, ασχολία που του εξασφάλιζε καλό κάρμα για την επόμενη ζωή του. Έψελνε με τις ώρες ζωγραφίζοντας εικόνες μερικών εκ των εκατομμυρίων θεών του Ινδουϊσμού, όπως η Κάλι, η οποία πάντα απεικονίζεται να πίνει ζεστό αίμα από μια κούπα, έχοντας στεφάνια από φρεσκοκομμένα κεφάλια και χέρια κρεμασμένα στο λαιμό της. Στην προσευχή του προσέφερε νερό στις θεότητες κι ύστερα έβγαινε να λατρέψει τον ήλιο κοιτάζοντάς τον για πολύ ώρα με ανοιχτά μάτια. Κρατούσε στο δωμάτιό του ένα φίδι και το λάτρευε, όπως λάτρευε το θεό πίθηκο και το θεό ελέφαντα. «Για μένα θεός ήταν το κάθε τι, και κάθε τι ήταν θεός, εκτός, φυσικά, από τα άτυχα πλάσματα που δεν είχαν κοινωνική τάξη», λέει ο ίδιος.

Οι οικείοι του τον μεταχειρίζονταν σαν πρίγκηπα και δεν του έφερναν ποτέ

αντίρρηση. Η παρουσία του θεωρούνταν ευλογία, μιας και ανήκε στην ανώτατη τάξη των βραχμάνων. Ο μεγαλύτερος ινδουϊστής ιερέας της περιοχής και πολλοί παλμολόγοι, μελλοντολόγοι και αστρολόγοι, συμφωνούσαν ότι θα γίνει μεγάλος γιόγκι, σαν τον πατέρα του. Αυτό τον έκανε πολύ περήφανο. Ο πατέρας του, από τη γέννηση του μέχρι τα οκτώ του χρόνια, ποτέ δεν του μίλησε ή του έδειξε την παραμικρή προσοχή, όσο απεγνωσμένα κι αν εκείνος το επιζητούσε.

Οι γονείς του παντρεύτηκαν με συνοικέσιο, αφού πρώτα οι ιερείς της περιοχής διάβασαν τις παλάμες του ζεύγους. Όμως ημέρες μετά το γάμο ο πατέρας του απότομα απαρνήθηκε τα επίγεια για να ζήσει σύμφωνα με το ιερό βιβλίο των Ινδουϊστών. Η τέλεια αφοσίωσή του και η αδιάκοπη εξάσκηση της γιόγκα, είχαν πείσει την κοινωνία του Τρινιδάδ ότι είχε επιτύχει απευθείας επικοινωνία με το Βραχμάν (την Τελική Πραγματικότητα) και είχε ξεφύγει από τον τροχό των μετενσαρκώσεων. Άνθρωποι ταξίδευαν χιλιόμετρα για να τον λατρέψουν σαν αληθινό θεό που είχε έρθει στη γη για να δείξει τον δρόμο της αληθινής γιόγκα. Δεν μεριμνούσε για τον εαυτό του. Ήταν ένας θεός που έπρεπε να τον φροντίζουν, να τον πλένουν, να τον ταΐζουν και να τον αλλάζουν.

Λίγο μετά το θάνατο του συζύγου της, η μητέρα του Ράμπι έφυγε για την Ινδία, ενώ ο ίδιος πήγε να μείνει στο σπίτι του παππού του Νάνα. Ο παππούς του απότομα και χωρίς προφανές αίτιο είχε γίνει ένας από τους πιο πλούσιους και δυναμικούς ανθρώπους στο Τρινιδάδ, ένας Ινδουϊστής ηγέτης με μυστηριακές υπερφυσικές δυνάμεις. «Όλοι ξέραμε ότι οι παντοδύναμοι θεοί τον είχαν βοηθήσει. Σε αντάλλαγμα τους είχε δώσει την ψυχή του», λέει ο Ράμπι. Μερικές φορές ήταν πολύ γενναιόδωρος και καλοσυνάτος, ενώ αρκετές άλλες αδικαιολόγητα βίαιος. Ενώ σερβίριζε πελάτες στο ποτοπωλείο του, έφευγε ξαφνικά και ανέβαινε στο τιμεντένιο σαν φρούριο σπίτι του, για να δείρει όλη την οικογένεια με μια βαριά δερμάτινη λουρίδα. Οι οικείοι του το απέδιδαν σε κατάλοιπα προηγούμενης ενσάρκωσης. Με την ίδια βαναυσότητα έδειρε παραδειγματικά και την παράλυτη γυναίκα του, πριν την πετάξει από τις σκάλες, επειδή αυτή κατείχε και διάβαζε μια Βίβλο. Μετά το θάνατό του, στο σπίτι παρουσιάστηκε σωρεία μεταφυσικών φαινομένων. Οι φιλοξενούμενοι δέχονταν σωματική επίθεση από αόρατα χέρια ή γίνονταν αυτόπτες φαντασμάτων κατά τη διάρκεια της νύχτας. Συχνά ακούγονταν άγρια τρεχάματα ή χτυπήματα στο πάτωμα και μια δυσάρεστη οσμή πλανιόταν στην ατμόσφαιρα για αρκετή ώρα.

Στα δέκα του χρόνια ο Ράμπι πέρασε λίγο καιρό σε ένα Ινδουϊστικό ναό. Εκεί εξασκούσε υπερβατική αυτοσυγκέντρωση μέσω της γιόγκα. Άρχισε να έχει ψυχεδελικά οράματα, να ακούει εξωγήϊνη μουσική, και να επισκέπτεται εξωτικούς πλανήτες όπου συζητούσε με θεούς και τρομακτικά πλάσματα. Ο γιόγκι του

εξηγούσε ότι όλα αυτά ήταν φυσιολογικά. Ήταν μάλιστα κοινή γνώση ότι δαίμονες που περιγράφονται στις ιερές γραφές του Ινδουισμού έχουν καταλάβει γιόγκι στο παρελθόν. Οι εν λόγω εμπειρίες τον έκαναν να αισθάνεται ότι ήταν «το σύμπαν, Κύριος πάντων, παντοδύναμος, πανταχού παρών». Λάτρευε τον εαυτό του στεκόμενος μπροστά σε καθρέπτη, και όταν περπατούσε στο δρόμο αισθανόταν ότι τα πλάσματα υποκλίνονταν μπροστά του. Ο Κρίσνα είχε υποσχεθεί αυτή τη θεία γνώση σε όποιον εξασκείτο στη γιόγκα, δηλαδή ότι όλοι οι άνθρωποι ήταν από την αυτή Ουσία, εκτός φυσικά από εκείνους που δεν ανήκαν στις τέσσερις Ινδουιστικές κάστες.

Μόλις επέστρεψε από την εκπαίδευσή του απέκτησε τη συνήθεια του καπνίσματος, και έκλεβε τσιγάρα, αφού δεν μπορούσε να αγοράσει λόγω ηλικίας. Στις δημόσιες θρησκευτικές τελετές ράντιζε τους παρευρισκόμενους με ιερό νερό ή τους σημάδευε το πρόσωπο με ιερή άσπρη πάστα και μάζευε σημαντικές χρηματικές προσφορές. Ήταν το κέντρο της προσοχής και του θαυμασμού, κάτι το οποίο απολάμβανε. Αναλόγως έπρατταν και άλλοι σαν αυτόν, οι οποίοι υπόσχονταν να προετοιμάσουν το δρόμο –με μεγάλη χρηματική αμοιβή– για την είσοδο κάποιου στην επόμενη ζωή, και υπόσχονταν ακόμα και τη νιρβάνα.

Όσο συνέχιζε ανελλιπώς και με ζήλο να εξασκεί τη γιόγκα, οι εμπειρίες του αυξάνονταν. Μερικές φορές μεταφέρονταν με αστρική προβολή σε μακρινούς πλανήτες, όπου θεοί έπαιρναν μορφές και κουβέντιαζαν μαζί του. Ύστερα από χρόνια έμαθε ότι τέτοιες εμπειρίες είχαν αναπαραχθεί σε εργαστήρια με τη χρήση ύπνωσης και LSD. Σε βαθιά αυτοσυγκέντρωση βρισκόταν με φόβο καθισμένος στα πόδια του θεού Σίβα, ο οποίος είχε μια απειλητική κόμπρα τυλιγμένη στο λαιμό του. Ο Ράμπι δεν φοβόταν κανέναν άλλο θεό όπως αυτόν, και γι' αυτό τον λάτρευε, για να τον εξευμενίσει. «Παρά τις προσπάθειές μου με μάντρας, τελετουργίες και λατρεία, δεν μπορούσα να βρω ειρήνη στη σχέση μου με το φοβερό αυτό θεό, που ήταν γνωστός ως καταστροφέας», λέει ο ίδιος. Ένα βράδυ ο ξάδερφός του είχε χτυπηθεί στον πρόσωπο από τον Σίβα ενώ διάβαζε, και το πρωί τα σημάδια ήταν ακόμα εμφανή, ενώ άλλες φορές ένοιωθε αόρατα χέρια να τον πνίγουν στο κρεβάτι του. Ο Ράμπι είχε δεχθεί παρόμοιες επιθέσεις.

Με το θάνατο του παππού του, η θεία του Ρεβάτη έγινε η κεφαλή της οικογενείας. Ήταν πολύ ευλαβής ινδουίστρια, έκανε πολλές ώρες προσευχή και πολλές προσφορές στους θεούς. Οι απαιτήσεις των εργασιών στο σπίτι της σπαταλούσαν πολύτιμο χρόνο και δυσανασχετούσε. Ο Ράμπι φιλονικούσε έντονα μαζί της, επειδή θεωρούσε κι αυτός ότι οι εργασίες του σπιτιού ήταν κατώτερες του επιπέδου του. Στο αποκορύφωμα ενός καβγά έφτασε μέχρι και να μαστιγώσει τις τιμεντένιες κολώνες του σπιτιού για εκφοβισμό και έδειρε τα ξαδέλφια του με τη ζωστήρα,

ενώ στο τέλος υποχώρησε συγχυσμένος και ντροπιασμένος. Ήταν περιπτώσεις όπου αισθανόταν ότι το πνεύμα του Νάνα τον καταλάμβανε προσωρινά.

Ως μελλοντικός πνευματικός ηγέτης, ήξερε ότι έπρεπε να αποκτήσει και συμβατική εκπαίδευση, για να μπορεί να ανταπεξέλθει στις διδασκαλικές απαιτήσεις της θέσης αυτής, κι έτσι γράφτηκε σε γυμνάσιο. Όμως, η επαφή του με αλλόθρησκους και αλλόφυλους απετέλεσε σοβαρή πρόκληση για τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις. Όλη του τη ζωή είχε βαθύ μίσος γι αυτούς, επειδή έτρωγαν το θεό του, την αγελάδα. Εκεί γνώρισε αρκετούς από πλούσιες οικογένειες με πολύ καλύτερη χρήση της αγγλικής από τον ίδιο. Στο μέρος όπου ζούσε ήταν αναγνωρισμένος σαν θεός, αλλά οι συμφοιτητές του τον έβλεπαν σαν όμοιό τους, αν όχι κατώτερο, και έκαναν ερωτήσεις που εξέθεταν την πίστη του. Τέτοιες εμπειρίες τον έφερναν κοντά στην γελοιοποίηση.

Η ύπαρξη ανθρώπων που δεν ανήκαν στις τάξεις-κάστες του Ινδουισμού τον έκανε να αναρωτιέται, αφού σύμφωνα με τον Ινδουισμό, ο ίδιος ο Βράχμα δημιούργησε τις τέσσερις τάξεις από το σώμα του. Μάλιστα, όλοι οι μη ινδουιστές δεν είχαν ελπίδα σωτηρίας μέσω της γιόγκα και της μετενσάρκωσης. Επίσης ήξερε ότι η Ινδία είναι μια χώρα με εξαθλιωμένους και φτωχούς πολίτες σε απελπιστικά ανθυγιεινές συνθήκες διαβίωσης, έστω κι αν είχαν περάσει χιλιάδες χρόνια γιόγκα, βελτιωμένου Κάρμα και ανοδικής μετενσάρκωσης προς την ένωση με το Βραχμάν. Η μόνη απόδειξη της πραγματικότητας του Ινδουισμού που είχε ήταν οι συναντήσεις του με πνευματικά όντα κατά την διάρκεια των λατρευτικών του καθηκόντων.

Το αποκορύφωμα της εσωτερικής του σύγχυσης ήλθε κατά τον τρίτο χρόνο στο γυμνάσιο. Ταλαντευόταν ανάμεσα στην Ινδουιστική πεποίθηση ότι ο Θεός-Δημιουργός και δημιουργία ήταν ένα και το αυτό, και την αντίληψη πως ο Θεός-Δημιουργός ήταν ξεχωριστός από την δημιουργία. Άρχισε σιγά-σιγά να σκέπτεται τον Δημιουργό ως τον αληθινό Θεό, αγαθό και τρυφερό, σε αντίθεση με τους ινδουιστικούς θεούς που του προξενούσαν φόβο. «Δεν υπήρχε ούτε ένας ινδουιστικός θεός τον οποίον αισθανόμουν ότι μπορούσα να εμπιστευθώ πραγματικά. Ούτε ένας δεν με αγαπούσε», ομολογεί. Αισθάνονταν πως η επιδίωξη της αυτογνωσίας μέσω της γιόγκα στην ουσία τον απομάκρυνε από τον αληθινό Θεό. Μεγάλη διάσπαση του προκαλούσαν επίσης τα έντονα ξεσπάσματα θυμού εναντίον της θείας του, που έφτασαν μέχρι και να της επιτεθεί με μια ράβδο γυμναστικής με βάρη που σήκωσε υπερφυσικά, κάτι που βέβαια τον τρόμαξε. Τέτοιες ακρότητες ερχόντουσαν σε πλήρη αντίθεση με τη μακαριότητα και ειρήνη που είχε κατά την αυτοσυγκέντρωσή του και την πεποίθησή της μη-βίας και σεβασμού κάθε έμβιου όντος, κι έτσι, δυσκολευόταν να πείσει τον εαυτό του ότι

ήταν το Βραχμάν.

Μια μέρα έριξε κατά λάθος στο πάτωμα ένα άγαλμα του Κρίσνα, παραμορφώνοντάς το ελαφρώς. Πραγματικά παγωμένος από τρόμο, προσπαθούσε να διορθώσει μιαν αδιόρθωτη για οποιονδήποτε Ινδουιστή κατάσταση, αφού η αυτογνωσία και η νιρβάνα θα ήταν πλέον για αυτόν άπιαστο όνειρο και η τιμωρία στην επόμενη ζωή του βέβαιη και αμείλικτη. Αναγκάστηκε παρά τούτα, να αναγνωρίσει τον παραλογισμό αυτής της σκέψης.

Παράλληλα με αυτά τα γεγονότα, ο Θεός του έδειχνε διακριτικά το δρόμο με κάποια θαυμαστά γεγονότα. Το πρώτο περιστατικό συνέβη κατά τη διάρκεια ενός περιπάτου στην ύπαιθρο, όπου ένα μεγάλο φίδι τον στρίμωξε σε ένα γκρεμό. Έντρομος, θυμήθηκε κάτι που του είχε πει η μητέρα του όταν ήταν μικρός: «εάν ποτέ είσαι σε πραγματικό κίνδυνο και δεν μπορείς να κάνεις τίποτα, υπάρχει ένας θεός που μπορείς να επικαλεστείς. Το όνομά του είναι Ιησούς». Το δοκίμασε, και το φίδι έκανε γρήγορα μεταβολή και έφυγε.

Κάμποσο καιρό αργότερα, ενώ βρισκόταν στο νοσοκομείο μετά από εγχείρηση, αισθάνθηκε μεγάλο πόνο και σκοτοδίνη. Πριν λιποθυμήσει, ζήτησε μηχανικά βοήθεια από τον Ιησού και αμέσως αισθάνθηκε ένα χέρι να τον κρατάει από το μπράτσο, έστω κι αν ήταν μόνος στο δωμάτιο. Όταν επανήλθε ο πόνος είχε εξαφανισθεί και αισθάνονταν υγιής, δυνατός και γαλήνιος.

Κανένα από τα δύο περιστατικά δεν τον συντάραξε τόσο, όσο αυτό που συνέβη κατά τη διάρκεια μιας δημόσιας τελετής, κατά το τέλος του τρίτου έτους του γυμνασίου: όταν άπλωσε το χέρι να ευλογήσει μια γυναίκα, άκουσε μέσα του μια «φωνή αλάνθαστης παντοδύναμης εξουσίας», να του λέει: «Δεν είσαι Θεός Ράμπι! Δεν είσαι Θεός!». Ήξερε ότι ήταν η φωνή του πραγματικού Θεού. Τρέμοντας, αισθάνθηκε την ανάγκη να πέσει στα γόνατα ζητώντας συγχώρεση, αλλά δεν το έκανε, επειδή θα ήταν αδύνατο να δικαιολογηθεί στους παρευρισκόμενους. Συντετριμμένος, κλείστηκε για μέρες στο δωμάτιό του, μη μπορώντας να διανοηθεί πώς τόλμησε να δεχτεί τη λατρεία που ανήκε μόνο στον Θεό. Ήταν τόσο απελπισμένος, που μόνο ο φόβος του τί τον περίμενε τον απέτρεπε από την αυτοκτονία. Δεν ήξερε όμως άλλο τρόπο να βρει το Θεό πέραν του Ινδουισμού.

Εκείνες τις ημέρες μια φίλη πήγε σπίτι του να του μιλήσει για την εμπειρία της με τον Χριστιανισμό, τον οποίο είχε πρόσφατα ασπασθεί. Ο Ράμπι, αρνούμενος φανατικά να δεχθεί οποιαδήποτε χριστιανική διδαχή, προσποιήθηκε πως είναι απόλυτα ευχαριστημένος με τη θρησκεία του. Του μίλησε για συγχώρεση αμαρτιών, αλλά ο ίδιος ήξερε από τον Ινδουισμό ότι δεν υπήρχε συγχώρεση, μόνο κάρμα, και πως οποιαδήποτε οδό κι αν πάρει κανείς στη ζωή του, το κάρμα και η

μετενσάρκωση θα τον φέρουν στον Κρίσνα. Εκνευρισμένος προσπαθούσε να υποστηρίξει τις θεωρίες του Ινδουισμού, αλλά η κοπέλα είχε την ειρήνη που χαρίζει η επαφή με τον Ιησού, κάτι που ο Ράμπι δεν μπορούσε να αμφισβητήσει και ζήλευε. Όταν έμεινε πια μόνος και εγκλωβισμένος σε έναν εσωτερικό τυφώνα αμφιβολιών, μίσους για τον Χριστιανισμό, υπερηφάνειας, εγωϊσμού, συναισθηματικής συντριβής, αλλά και εσωτερικής πληροφορίας πως υπήρχε κάτι αληθινό στον Ιησού, πίεσε τον εαυτό του και προσευχήθηκε στον Θεό να του δείξει την αλήθεια. Γαλήνευσε με τη σιγουριά πως για πρώτη φορά στη ζωή του ο Θεός θα απαντούσε στην προσευχή του, έστω κι αν έτσι πρόδιδε τη θρησκεία, την τάξη και τον πατέρα του.

Πλέον, του ήταν σαφές πως ήταν ένας μικρός τύραννος που περιστρέφονταν γύρω από τις επιθυμίες του. Η καρδιά του τον πληροφορούσε αλάνθαστα πως η αλήθεια ήταν στον Ιησού, έστω κι αν δεν μίλαγε γι' αυτό σε κανέναν. Όσοι μια μέρα δέχτηκε αυθόρμητα να πάει με τον ξάδελφό του σε μια χριστιανική συνάθροιση που θα γινόταν στην παράγκα μιας φτωχογειτονιάς. Όλα ήταν απλά, αλλά τον συνεπήρε ο ενθουσιασμός των λίγων παρευρισκομένων. Μετά από την ανάγνωση ψαλμών και τον λόγο του κήρυκα, όπου νόμιζε ότι απευθυνόταν αποκλειστικά σε αυτόν, γονάτισε μπροστά του για να δεχθεί τον Ιησού στην ζωή του. Σε κατάσταση πραγματικής μετανοίας είπε μια αυτοσχέδια προσευχή και αισθάνθηκε ένα λαμπρό φως να πλημμυρίζει την ψυχή του. Ήξερε ότι ο Ιησούς είχε έλθει να ζήσει μέσα του και τον ανακαίνισε πνευματικά και ψυχικά. Ήταν ευτυχής που για πρώτη φορά αισθάνθηκε τί σημαίνει να έχει κανείς πραγματική εσωτερική ειρήνη, αγάπη και κοινωνία με τους ανθρώπους γύρω του.

Όταν το ανακοίνωσε στην οικογένειά του, ανακάλυψε ότι λίγο-πολύ όλοι είχαν αρχίσει να μεταστρέφονται κρυφά ή φανερά στον Χριστιανισμό. Αυτός και η θεία του συγχώρεσαν ο ένας τον άλλο και το παρελθόν μίσους κατέρρευσε, δίνοντας νέα πνοή στη σχέση τους. Σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα έγιναν όλοι Χριστιανοί. Έκαψαν τα είδωλα, τελετουργικά σκεύη και οτιδήποτε ινδουιστικό είχαν στο σπίτι, και οι εμφανίσεις του πνεύματος του Νάνα σταμάτησαν. Η γιαγιά του, η οποία ήταν σε αναπηρικό καροτσάκι, ξαναπερπάτησε επειδή το ζήτησε με μεγάλη πίστη από τον Κύριο. Οι μέχρι τότε φίλοι τούς αντιμετώπιζαν τώρα με θυμό και μίσος.

Ο Ράμπι φοίτησε στο Βιβλικό Κολλέγιο του Λονδίνου και ξεκίνησε μια μακρά πορεία ως κήρυκας του Ευαγγελίου, οδηγώντας πολλούς στον Χριστό.

Αυτή ήταν εν συντομία η ιστορία του Rabindranath R. Maharaj, που πέρασε μέσα από σκοτεινούς δρόμους, και παθαίνοντας έμαθε την αλήθεια. Παρόμοιες διηγήσεις από τον κόσμο της άπω Ανατολής είχαμε και από παθόντες που

κατέφυγαν στην βοήθεια και στήριξη του οσίου γέροντος Παΐσιου. Αυτό που διαφαίνεται σε όλες αυτές τις περιπτώσεις είναι η αφετηρία των πνευματικών αυτών εμπειριών, που είναι οτιδήποτε άλλο εκτός από τον αγαθό αληθινό Θεό.

Δεν είναι δύσκολο να πλανηθεί κανείς, επειδή κι ο διάβολος μπορεί να κάνει θαύματα και να παρέχει «πνευματικά ταξίδια». Όλες οι θρησκείες δεν αναφέρονται στον ίδιο Θεό, ούτε όλες οι θρησκείες οδηγούν στον ίδιο Θεό. Όμως, σήμερα ξένες θρησκείες οικειοποιούνται και «ντύνουν» τη φιλοσοφία τους με χριστιανικά στοιχεία, όπως η αγάπη, ώστε να διευκολύνουν το δρόμο της διάδοσής τους στο χριστιανικό κόσμο. Είναι εμφανής στην Ευρώπη η συστηματική προώθηση φιλοσοφιών της Άπω Ανατολής, όπως η γιόγκα, διαφημιζομένων με εύπεπτη ορολογία, καλυμμένων με το περιτύλιγμα της πνευματικής και σωματικής υγείας και ευεξίας. Συχνά παραλείπεται η οργανική σύνδεση αυτών των πρακτικών με τους Ινδουιστικούς «θεούς » και τη στάση ζωής που απορρέει από τους μύθους τους.

Η ευαισθησία που συχνά έχουμε ως προς την ποιότητα και τα αγνά συστατικά της υλικής τροφής καλό θα ήταν να χαρακτηρίζει και την πρόσληψη της πνευματικής τροφής και την αναζήτηση της αληθινής εμπειρίας.

Πηγή: koutloumous.com Μεταγραφή - περίληψη από το βιβλίο «Ο θάνατος ενός γκουρού - ένας Ινδουιστής έρχεται στο Χριστό», Rabindranath R. Maharaj, εκδόσεις Πέργαμος, 1990.

(επιμέλεια μ. Χριστοφόρος Κουτλουμουσιανός)